

ВИЖИ

Семра
Сусни

УДК 821.161.2'06-4

М-54

Метело Гусеник

«Вихід-Вхід». Цикл діаріушних есеїв (українською мовою) / Метело
М-54 Гусеник. — м. Горішні Плавні: ПП Олексієнко В.В., 2020. — 116 с.

ISBN 978-966-1698-50-4

Ця книга – про вогонь, який заповнює собою кожен атом тіла, про біль, що триває перманентно... І жодні широко рекомендовані засоби не в силі будуть потамувати його, бо тоді може зникнути щось значно більше від цього пекельно-вогняного болю – може зникнути осердя ества, що живе без шкіри, грубо пошарпаної і - зрештою – самоскинutoї. Тоді може зникнути regretsum mobile творчого горіння. Тоді може зникнути все...

Криворучко В.І.

ISBN 978-966-1698-50-4

УДК 821.161.2'06-4

© Метело Гусеник, 2020

Переджиттєві Записки:
Про Що Говорять Мертві

...раз люди кінчають самогубством... значить, існує щось, що гірше за смерть... лякає не худий труп, що теліпається на віконних ґратах, а те, що відбувалося в серці за мить до цього...

Сімона де Бовуар

...вона стрибнула...

...вона стрибнула, і в тому падінні я впізнав себе...

...вона стрибнула...

...вона стрибнула, і в розмовах про те падіння я чув своє ім'я...

...вона стрибнула...

...вона стрибнула і в думках про те падіння я їй заздрив...

...вона стрибнула...

...вона намагалася перестрибнути його, її, себе, тебе, мене, нас,
їх, всіх, усе...

...вона стрибнула...

...мабуть, їй вдалося...

.....

...вона летіла...

...вона летіла з 10 по 1...

...та чи летіла та душа з 1 по 10?

...чи та любов піднесла її з 1 по 10 чи з 1 по 100?

...чи то любов і впустила її з 7 на -1000?

...вона летіла...

...летіла крізь поверхи... крізь черепні коробки... крізь роки...

...крізь минуле... крізь щенемайбутне...

...крізь вженемайбутне...

...вона летіла...

.....

...я не знаю її імені... але мені здається, воно у нас одне на всіх...

...я не бачив її за життя... але я знайомий з такою смертю...

...я не знаю її після смерті... але після такої смерті я намагаюся побачити життя...

...церква каже, що то гріх... ОТО гріх... а решта... а решта - то теж гріхи, але ти ж можеш посповідатися і все... то всімпрощаючі гріхи... а ТО - ГРІХ...

...якщо нам Хтось дав життя, то Ми не маємо його кінчати...
МММ...

...а ще - нам дають до життя... для життя... від життя... як правило, це не закінчується, доки не закінчимося ми... мабуть, ми не маємо права закінчувати те, що почалося... та якщо ми так і не діждалися, коли воно почнеться?.. якщо воно закінчилося з кимось-чимось?.. якщо нам його закінчили?.. то може, ми просто маємо йти на світло?..

.....

...кохання підіймається шкалою... кохання підіймається і гине...
...спасибі Тобі за мою смерть... спасибі Тобі за мою смерть, бо вже
було несила не жити...
...спасибі Тобі, що не пожаліла мене, не давши мені жаліти себе...
...спасибі, що відгукнулася на молитви...
присвячено СМЕРТІ
на згадку про кохання

З повагою

*Летела
Лусеник*

Вихід?

...чи бачиш ти при падінні кінець?.. все ближче... ближче... чи бачиш ти світло в кінці?.. як потяг, що от-от вигляне на світ божий... божий))... чи падаєш ти в кінець і випадаєш з початку?.. чи просто БАХ!?!.....і.

крапка в кінці... крапка... просто кінець... Всесвіт, що знову звужується в цятку... Всесвіт, що концентрується назад в атом... і просто нічого... просто все ні... ні до, ні після, ні зараз, ні тепер, ні завтра, ні вони, ні я, нічого... ніщо заради нічого... мене завжди тягне до пізнання тої мудрості... пізнання того незнаного... чи може, воно - знане, тому мене і тягне?.. тягне... тягне... гравітація... казала Фібі: «Я б назвала це не силою тяжіння, а швидше силою відштовхування»... може, й так... швидше за все, так... так швидше... коли тебе відштовхує-ють... коли тебе відштовхує любов - тебе притягує земля... коли тебе виштовхує світло - тебе притягує темрява...

..... .

...вона стрибнула... а я стояв так довго і стільки разів... іноді
стрибав і я...

...стрибав сотні разів... стрибав з надією, що ти мене спіймаєш...

...що ти мене зупиниш...

...що тобі буде не байдуже...

...можливо, я пишу це, щоб її життя було немарним...

...щоб її смерть була немарною...

...можливо, тому що моя смерть не втілилась в життя...

...можливо, тому що моя смерть живе...

...може, Я сподівався, що те падіння змінить світовий уклад...

...що хтось згори зглянеться і виселить любов з мене...

...чи...

...вселить любов в тебе...

...що те мое падіння розіб'є мою байдужість...

...проб'є лід навколо твого серця_____

...кажуть, любов - хвороба... любов - гріх... я б назвав це одержимість... бо одержимість - це коли в тобі живе ще хтось... коли тобою керує хтось... коли ти собі не належиш... коли ти нікому не належиш, але і не належиш вже собі...

...коли ти просто споглядаєш...

...вона прочитала мої думки... лишивши мені прочитання падіння...

10

...горизонт...

...я бачу горизонт... я за тим горизонтом... я живу за тим горизонтом... за тим горизонтом я тільки і живу...

...раніше Загоризонтя було лише моїм домом... домом, куди до мене час від часу заходила Самотність... але тепер там є і ти... тепер Загоризонтя - НАШ дім... дім, в який тепер ти іноді запрошуєш Самотність... бо тобі здається, що я маю більше спілкуватися з іншими... я маю більше бути з іншими... маю бути більше іншими... іншими)))

...вибач... посміхаюсь, бо самотність мовчить... вона береже той наш секрет... вона береже ту нашу спорідненість... той шрам на нозі, як від операції по розділенню сіамських близнюків... від операції по відділенню тіні від тіла... по відділенню дня від ночі і по приєднанню ночі до дня...

...але ти стараєшся... ти стараєшся мене зрозуміти... ти розумієш інших... ти просто майстерно їх розумієш... а от на мене розуміння не вистачає... і коли розуміння не вистачає, ти починаєш витрачати терпіння... але і його запас не безмежний... ти стараєшся... ти хочеш зрозуміти... ти кличеш самотність, щоб вона вправила мені мізки...

та ми лише дивимось одне на одного... ми лише віддзеркалюємо наші опущені руки і синхронізоване моргання повік...

...ти стараєшся... ти стараєшся, та нічого не виходить... нічого не виходить бо ти не бачиш Загоризонтя... ти не бачиш нас... ти не бачиш дому... ти не бачиш безмежності нашого майбутнього...

...аби ж тобі вдалося його побачити... аби вдалося піднятися зі мною... аби в твоїх силах було бачити більше... більше, ніж те, про що тобі зручно розповідати іншим... аби в твоїх силах було бачити більше, ніж інші можуть зрозуміти... аби ж тобі вдалося підійнятися зі мною над іншими... над проблемами бачення...

...я піднімаюся... я бачу як мільярди людських «завтра» видихають цю атмосферу... я бачу, як ми всі ділимо не лише повітря, а й землю... я бачу, як життя - це лише гра в плювалки між небом і землею... як небо нас випльовує, а земля поглинає... часто чую про перенаселення... Самотність сміється з того... вона питає: «Якщо у вас перенаселеність в Догоризонті, то чого ж ви навіть не торкаєтеся одне одного?.. Чого ви навіть себе не можемо торкнутися?.. нащупати себе... нащупати живе... нащупати

когось поряд... когось, хто в свою чергу, намагається нащупати вас?»... Скоріше, ми перенасилені...

...мені пощастило... пощастило нащупати тебе... нащупати себе... нащупати в тобі своє, а в мені твоє... нащупати в собі твій слід... ти грієш моє серце... ти поливаєш моє майбутнє... ти освітлюєш мене і змушуєш мої зінниці розкриватися, як квіткові бутони... легені наповнюватися... ти матеріалізуєш моє Загоризонття... бо без тебе я не бачу його... без тебе я не бачу майбутнього... майбутНЬОГО...
...але...

...але зі мною його не бачиш ти... мабуть, у світі, де ми обоє Є, має лишитися лише одне сьогодні... для мене - це нестерпно... для тебе - вибір... для мене твоя точка - несумісна з життям... для тебе моя - не варіант)))... вибач... тоді я уступаю...

...Я ступаю...

9

...все...

...вороття немає... мені хочеться, щоб все це швидше закінчилось... щоб швидше закінчилося Я... щоб швидше закінчилося ТИ В МЕНІ... щоб швидше закінчилося МИ... щоб швидше закінчилося те, що так і не почалося... щоб більше не починалося... щоб ця секунда не була вічністю для мене... щоб мені не довелося пролетіти ці дев'ять кіл пекла і питати себе, чи достойне було у мене життя... чи достойне Я життя... чи достойно воно закінчується... на жаль, це єдиний спосіб для мене закінчити ці кінчання... зв'язати всі ці кінці в один канат... це варіант... один із варіантів, який не дасть мені вернути... не дасть тобі мене дістати... не дасть мені пожалкувати... я тікаю з цього десятого кола пекла через ці дев'ять...

...чому так?.. не знаю... я нічого не знаю...

...колись, ще за присутності твоєї відсутності, мені захотілося скинути себе з себе, не знаю що і з кого тобі довелося скидати в той момент, але то був момент, коли моє тіло стиснуло мене як стіни... воно витиснуло з мене повітря... воно витискало з мене любов... воно витискало з мене життя... воно

вистискало з життя мене... тоді мені знову стало так нестерпно тісно, так нежитно душно, так незабутньо боляче, що хотілося вхопити будь-що і розпанахати себе і вирватися звідси... вирватися з себе... вирватися від тебе... якщо в когось існує дев'ять життів, то в мені в такі моменти дев'ять смертей... але тоді я подумав про те, що раптом моїм рідним доведеться відшкодовувати наслідки... то незручно буде і проблемно для них... зайві витрати... скажеш - повне безглуздя?.. ну, закони здорового глузду там, де я, чомусь не працювали ніколи... ти знаєш...

...я завжди думав про те, як вони житимуть там, де колись з мене витекло життя... як вони бачитимуть солодкі сни там, де був кошмар наяву?... хоча завжди було цікаво: скільки мене з мене має витекти, щоб мене не стало... не хотілося виливати свою спільнокровність з тими, хто ще був поряд, у каналізацію... якщо я витечу з себе, може, я втечу кудись в інше місце... але то з серії фільмів жахів... а для мене то було завжди нестрашно і показушно... реальне завжди страшніше за фантастику... 7D від якого в тебе 7B...

...я пробував йти на світло... але тим, хто керує ним, - їм не байдуже... вони поважають моє життя більше за своє... звісно, не

всі... звісно, є й такі, які не поважають нічого живого... і такі досі ганяють на швидкості світла і набивають очки батьками... дітьми... тваринами... так мене оминали, бо для них то нецікаво... для них то гра в підДАВКИ... а який сенс, якщо вони вже в дамках...

...колись, за відсутності твоєї присутності, у мене був друг... у мене був супутник, з яким ми йшли дорогою... у мене був свій місяць... свій харон... свій просто співкрокувач... ми мандрували ніччю... ми просто йшли однією життєвою дорогою на ту ніч... і потім наші шляхи розійшлися... вірніше, мій розійшовся, а співкрокувача обірвався... навіть не обірвався, а перехрестився з іншим шляхом... то була зграя летючих мишей, що вилітала з пащі, яка засмутилась через погнутий бампер... а з рота, що виявився міцнішим за залізо, вилітало життя... пам'ятаю, що тоді ми з дощем плакали над тим обривком життя у випадкових поглядах фар, які проживали повз нас... вони чомусь не хотіли перехреститися зі мною, а просто світили на нас і сигналізували, попереджаючи... тоді, я пам'ятаю, що жалкував, що то не я там лежу... бо мені те моментами видавалось за щастя... сподіваюсь, моєму співкрокувачу то не було горем... але

ті, під кого попадаюсь я, - такі... мені на таких щастить... цікаво, як починає щастити, коли шукаєш нещастя?..

...дехто намагався прив'язати себе до неба... але я не можу більше прив'язатися, ніж прив'язався до тебе... ти моя мотузка... ти моя гілка... ти вітер, який розгойдує мене... ти скрип старих очей світу, які це споглядають...

...колись прив'язалася мама знайомої... і то було дивно, бо... вона вже не була для нас тою самою... вона була особливою по горю... бо ніхто з нас не мав того досвіду, і ніхто не міг зрозуміти ту сторону життя, яка відкрилась їй... сторону життя... сторону життя?.. а ще колись прив'язався один пияка... але він швидше прив'язувався до землі...

...дивно, але ті, хто на самоприв'язі, ніколи не викликали у людей співчуття... можливо, тому, що тисячоліттями люди вішали одне одного... ніхто не наказував порізом вен... чи таблетками... повішення було найпростішим і найпоширенішим... а мені хотілося, щоб мене жаліли... мені хотілося, щоб жаліли ті, хто не зміг мене зупинити... щоб був жаль... мабуть, незважаючи на жало скорпіона, що увігнане між моїх лопаток, я все ще недожалене))...

...мені хотілося б побачити, як світ без мене існуватиме... все життя чую: «НЕЗАМІННИХ НЕМАЄ»... Дехто навіть мені це намагався продемонструвати прямо в обличчя... от дурне... дурне та незамінне в моєму житті... в моєму житті всі незамінні... всі важливі... може, тому втрата когось для мене - непоправна травма... всі в одному і єдиному екземплярі... може, саме тому життя - смертельна хвороба для мене... може, і я для когось так само... тих людей мені шкода... і їх мені б хотілося побачити найбільше... може, тому що їхня втрата мене показала б мені наскільки цей мій вчинок нікчемний... можливо, бо глибина їхнього горя показала б мені, наскільки мое егоїстично поверхове... шкода... шкода, що не знаєш, доки не втрадиш... а коли те знання приходить, то воно вже до увігнаного між лопаток жала...

...граючись з тінню все життя, граючись з тінями все життя, розумієш серйозність цієї легковажності... мабуть, від цього немає ліків... мабуть, від цього - будь-які ліки, якщо їх ковати зменями і запивати слізьми... та я не можу так ризикувати... бо якщо всім і справді байдуже?... якщо мене ніхто не врятує?... якщо мене не врятуєш ти?... навіть ти... якщо я буду правий і тобі байдуже -

це одне... але якщо я виживу і не побачу тебе поряд - це вже інше... якщо я виживу і побачу тебе поряд з кимось іншим... якщо я побачу тебе частиною іншого... якщо я тільки і дивитимусь на інших... якщо то буде моє покарання - дивитись на те, від чого я тікаю... моє власне коло пекла... моя власна обручка, накинута на ший, як кільце Сатурна... я не можу так ризикувати: нехай одне з дев'яти, але не десяте... нехай воно так і лишиться тим, що мені не судилося вдягти на твого пальця... не судилося вдягти взагалі... НЕ СУДИЛОСЯ...

...а оце, може, і судилося... може, саме така моя доля... може, оце моє... може, життя - це просто не моє?.. Адже в ньому мені так і не вдалося знайти свого... не вдалося знайти мого... життя серед чужого... користування чужим... все позичене... все чиесь... все тимчасове... хто може мене звинувачувати в цьому?.. хто може мене звинуватити у виборі?.. за мій вибір... за єдине, що було моїм... і чи був це вибір взагалі?.. якщо мого мені не судилося, чи був інший шлях?.. чи був інший варіант?.. чи той варіант був варіантом для мене... моїм варіантом...

...ненавиджу, що я завжди маю рацію... ненавиджу правдивість моєї точки зору... ненавиджу те, що я завжди влучаю в ціль... може, тому мені так хочеться помилитися... щоб все не видавалося настільки кам'яно-нерушимою реальністю... щоб все не видавалося настільки приреченням... щоб мені не довелося говорити цими приреченнями... щоб ці приречення не були єдиним, що наповнює мене... щоб ці приречення не були єдиним, що в мені виживає... щоб мені не довелося жити цими приреченнями... щоб мені не довелося жити...

...тож мені довелося насмілитися... цікаво... мені завжди було цікаво, чи належу я до сміливих... до сміливих чи дурних?.. чи є різниця?.. говорять, що мріють сміливі... а мені хотілося мріяти... мрії - це все, що у мене було... мрії - це все, чим мені довелося бути... я шукав просто щастя... як сліпе кошеня в пошуках матері, для якого вона і є щастям, що є одним цілим з можливістю жити... я шукав любов... а коли я її знайшов, вірніше не її а її втілення, реальне втілення моєї мертвої мрії в цьому світі, - мені захотілося втекти... мені хотілося втекти так, щоб у неї не було жодного шансу наздогнати...

...бо щось ти в мені зламав... якимось ти мене зламав так, як ніхто до і - не дай Бог! - опісля... не дай БОГ мені опісля... нехай би опісля не було взагалі... ненавиджу людей за здатність пристосовуватися до болю... ненавиджу біль, бо він проходить з часом... ненавиджу час за те, що він осліплює і робить мене знову дурним... знову віруючим... знову сліпим... знову добрим... знову живим... якщо опісля і існує, мені б хотілося бути птахом... птахи літають... а небо - то назавжди моя слабкість... може, саме тому я і лечу... падіння - єдина можливість людини полетіти... мені хотілося б бути птахом, бо вони вищі за нас... вони простіше ставляться до наших проблем... ми під них підлаштовуємося... ми на їхнє свіжовпале на наше плече лайно реагуємо: НА ЩАСТЯ! що ж нам ще лишається... ми так не вміємо... птах - моя мрія на потім...

...мрії - то пуповина, яка з'єднувала мій ембріон з Усесвітом... тепер я не мрію... ти, мабуть, перервав ту пуповину... тепер якщо і бувають мрії, то про те, щоб не мріяти більше взагалі...

...мрії згорнулися, як кров, в гематоми хмар у моїй голові... в шматки порваних ночей від постійного безсоння через обстріл

думок і припущень, що вистрелюють твоїм образом і роблять мій череп дірковим небом...

...життя під хмарами власної заприлості і ливнями, якими випадають мої рештки, наче через душовий розприскувач...

...постійна саморубка, яка не припиняється... наче всі детальки і шестерінки, що раніше запускали процес життя, перетворилися на пили, які кромсають мене... наче все, що робило мене живим, - повстало і просто саморуйнується...

...щось пішло не так... щось колись пішло не так... і ТАК тепер не бува... мабуть ТАК тепер є неможливим...

...безвідповідально... егоїстично... ти картатимеш, мабуть, себе все життя... це жорстоко... але, може, це справедливість... тобі було байдуже за мого життя... хоча у тебе була можливість його врятувати... мені хотілося б впасти в тебе... щоб тобі вдалося передбачити мій порив... щоб тобі вдалося передчути мій біль... щоб тобі вдалося мене зрозуміти... щоб у тебе було бажання бути поряд... бажання бути тією рукою, яка тримає мене на даху, доки я не передумаю... доки я не переживу... доки не переболю... доки не перелюблю...

...цікаво, що робиш в цей час ти?.. тримаєш за руку інше... тримаєш себе?.. що ти відчуєш в момент, коли я перестану відчувати... що відчуєш ти, коли дізнаєшся, що твоє бажання здійснилося - я вже не відчуваю того до тебе... до себе... ні до кого...

...я вже не соромитиму тебе своїми почуттями... я не стидитиму тебе твоїм знайомством зі мною перед твоїми друзями... своєю прив'язаністю перед твоїми рідними... я більше не буду бруднити твою ідеальність...

...я просто лишу слід від себе... свій слід від тебе... твій слід від мене...

...янголи мене не зустрічатимуть... бо священики не відспівують біженців з цього світу... але якщо йому збрехати, то він відспіває... і обдурить янголів... і може, вони вилетять назустріч... але мені того не треба... не люблю жертв... нехай це буде єдина жертва... просто жертва заради загального полегшення... раніше так робили - жертвували одним, щоб решті було комфортніше... нехай мене не зустрічають... я не засмучусь - звук до того, що тут не проводжають...

...ми не знаємо, що нас чекає наступної хвилини... ми не знаємо, що життя нам готує наступної секунди... і розчарую вас - ми навіть не знаємо, що відбувається в дану секунду... ми не знаємо, що відбувається за сміхом... ми не знаємо, що за посмішкою... ми не знаємо, які вулкани вивергаються всередині... ми не знаємо, скільки життя в кожному з нас лишилося, бо всі ми не безкінечні... просто у декого терпіння додивитися до кінця не вистачає...

...тому...

A large, bold black number 8 is centered on a blurred background of a building facade. The building has a light-colored exterior and several windows, some of which are dark, suggesting they might be closed or have shutters. The overall image is out of focus, with the number 8 being the sharp, central element.

8

...в безкінечність і далі... безкінечність без тебе - то вічні закінчення... безкінечність мені без тебе не потрібна... бо безкінечність - то дві обручки, що перетікають одна в одну... безкінечність - то двоє, що зростаються серцями... безкінечність - то двоє... а безкінечність на самоті - то матрешка для порожнечі...

...безкінечність... просто вісімка... просто маска... маска, зрізана з обличчя разом з очима... маска з мого обличчя для того, щоб у тебе була можливість плянути: як ту безкінечність бачу я... безкінечну реальність... де ти для мене... де я для тебе... де нам можна... де ти пишаєшся тим... де я не горю феніксом у самознищенні... де я горю вічним вогнем... де моїм вогнем є ти... де ми горимо і гріємо одне одного... де ми горимо і захищаємо одне одного... де ми є світлом одне одного... де МИ є... де ми починаємо десь... де ми прямуємо кудись... де у нас є куди і звідки... де у нас є хтось... де у нас є заради кого... де у нас є для кого... і де для когось є ми... де хтось і є нами... де хтось є завдяки нам... де ми безкінечні... де ми перетікаємо одне в одного... де ми латаємо одне одного... де ми доповнюємо одне одного... де ми більше не один і один... де ми не один через одного... де ми не один від одного... де ми заодно... де

нам все одно... де нам не все одно... де в мені твоє, а в тобі моє... бо і в цьому житті в мені було твоє, а в тобі чиясь інше... тому після тебе в мені порожньо... я випотрошена туша... я випотрошена душа... а ти після мене маєш і своє та і мабуть же чуже...

...безкінечність... так довго я без тебе не витримаю... тому мені треба просто тебе знову загубити... просто треба тебе забути... просто почати шукати тебе спочатку... просто мріяти про тебе невідоме... або просто... або просто стати частиною простору... частиною простору на тлі твого життя... просто монохромністю, яка лише допоможе підкреслити твою особливість... бо особливий той, хто може ошчасливити... хто може переселити на сьоме небо від щастя... може, ти не особливий... може, ти такий, як і всі до і після, просто хочеш видаватися особливим... та все ж в тобі щось іскриться, раз я не можу встояти... раз я не можу вже стояти... раз я і обираю варіант самотійної міграції... кудись за вимір координат... кудись... на небо... але хай то буде сьоме... хай!... hi!

A blurry background image showing a dark-colored car on a road, with green foliage in the foreground. The image is out of focus, making the details of the car and the surrounding environment indistinct.

7

...сьоме небо від щастя... тоді, згораючи в твоїй атмосфері, у мене було таке відчуття... відчуття щастя, до якого нам рости і рости, адже небо - це межа... мені не вдалося дорости навіть до першого, а тобі просто своєю присутністю вдалось показати мені сьоме... розкрутити мене, як клубок, і продемонструвати мені ж: скільки в мені мене...

...дивно, але коли говорять про духовний ріст чи мудрість, то мають на увазі збагачення термінами і знаннями, а у мене якось по-іншому, бо всі мої терміни звелися до одного... ти - любов... ти - щастя... ти - життя... ти - те, задля чого було минуле... ти - майбутнє... ти - урок... ти - винагорода... ти - випробування... ти - покарання... ти - мрія... ти - реальність... ти - нереальність... ти - бажання... ти - сенс... ти - все... ти - нічого... може, я просто тупішаю... типішаю)... а може, ти - просто відповідь життя на всі мої питання... ти - ти... ти - я... але я... на жаль, то не ти... на жаль... на жаль чи на щастя... яка тонка межа... я на сьомому небі від щастя... я на сьомому небі ВІД щастя... якось так правильніше в цьому випадку... на 7-му за 6 від... я на 7-му, а ти на 1-му... наше

щастя розділене навпіл іншими... щастям інших... ми розділені
навпіл... розділені іншими... розрубані цією тривимірною різницею...
розрубані часом... розрубані відстанню... розрубані життями...
розрубані цією символічною сокирою... сподіваюся, моє згорання в
твоїй атмосфері прикрасить твої будні... розфарбує твій горизонт...
збагатить тебе емоціями і враженнями, як диво, що буває раз за
життя... не бажаю тобі більше таких... не бажаю тобі бути всім... але
бажаю знайти своє все... можеш це бажання загадати на падаючого і
догораючого в твоїй атмосфері мене...

6

...як мені хотілося здійснити всі твої бажання... зчитувати твої бажання... передбачати твої бажання... бути твоїм бажанням... бути твоїм щастям... зробити тебе щасливим... як мені хотілося... як я старався... але виявилось: твоє щастя не в мені... а мені хочеться тобі щастя навіть, якщо то не я... навіть якщо твоє щастя інше... якщо твоє щастя - хтось інший... в такому разі я маю зійти зі шляху, бо я хочу, але я не зможу... я буду просто перешкодою... я не буду перешкодою для тебе... я буду перешкодою для себе... бо якщо я лишуся і не буду щасливим, я не прощу тобі... але якщо я лишуся і нещасним будеш ти - я не прощу собі... я буду перешкодою на шляху свого життя... моє життя має перестрибнути... я маю перестрибнути в інше життя... маю вимерти як вид... маю вимерти як твій... маю переродитися в чужого... переродитись для того, щоб чуже стало своїм... бо свого я тепер відчужуюся... я маю стратити те шосте чуття, яке привело мене до тебе... яке виростило мене для тебе... яке дало мені можливість відчутти: як то інакше, ніж те, до чого я готував себе... як то бути готованим до чогось іншого... те відчуття мене вело всі роки... вело... привело... і я не розумію, як воно мене могло так зрадити?.. як так сліпо я міг довіритися

тому, що так довело мене до цієї крайності... до тієї крайності?..
бо зараз я на півшляху до цілі... на півшляху до знецілення... до
відторгнення... до відторгнення всього мене всім тим еством, що
мене зрадило... всього того, що відмовило мені... що погралося зі
мною і лишило в дурнях... чому довірятися, коли ти зневірюєшся
навіть в собі?... в своєму тілі... в своїх чуттях... відчуттях...
інтуїції... внутрішньому голосі, який так викрикував цю брехню, що
аж зірвався... що зірвався і тепер просто хрипить білим шумом... що
ж, тут я програв сам собі... нема розчарувань... немає в чому тебе
винити... ти без відчуттів... ти без почуттів... ти просто холодна
стерильність... суцільне оніміння... ми дві крайності... дві крайності
не зустрічаються... а ми зустрілись, що ж, тому, може, це нас і
розштовхало кожного по своїх полюсах...

...хтось з нас летить стрімголов у безодню, значить, інший -
увись... хтось бореться з гравітацією, а хтось переборює закони
земного тяжіння...

5

...мені це вдавалося на відмінно...

...боротьба з гравітацією... все моє життя можна було б сформулювати в цій фразі... все, що це було, - боротьба з гравітацією... три слова... не такі, як в інших... але що є то є... це мої три слова... це моє життя... і це, очевидно, і є причиною смерті... цікаво, запишуть це у медичній картці, як останній запис у щоденнику?..

...боротьба з гравітацією... очевидно, це боротьба без можливості виграти... сенс в тому, хто довше протримається... як чайка у нафтовій плямі в океані... ти борсаєшся... намагаєшся відірватися і просто розтрачуєш сили... чайка Джонатан у нафтовій плямі... Річард Бах рано помер... адже смерть його героїв живе...

...спочатку боротьба зводилася до протистояння гравітації... до паління... алкоголю... матюків... до паління алкоголю матюків... поганих компаній... хороших компаній... компаній у цілому...

...потім боротьба з силою тяжіння до тих, хто був в тебе на розігріві... тут мені вдалося відбутися збитими колінами... але гравітацію стосовно тебе побороти я не в силі... вона навіть поборолла бажання боротися з тяжінням до тебе... це час, коли вона

тріумфувала... ти живеш в моїх думках, виживши всіх і все звідти... ти живеш в серці, яке вже не живе... я руїни, де ти - привид... а руїни не живуть, вони дотлівають... все моє тіло вже не належить мені... тобі я програю... програТИ... проГРАТИ... програю, програючи гімни моїх почуттів... мабуть, то страшно...

...далі гравітація все частіше перемагає, і я вже не знаходжу причин підніматися з ліжка... вона перемагає... заволодіває повіками... і от я вже не розумію, для чого прокидатися... потім вже починаю молитися про те, щоб ранок для мене так і не наступив... щоб ця завіса вже не піднімалася... бо я вже не можу виходити на цю сцену... я не можу виступати для порожнечі... для пустого місця... я не можу вже бути пустим місцем... пустим місцем, що вдає протилежне... мені немає вже чого додати... чого дати... все, дане мною, пройшло між твоїх пальців...

...гравітація перемагає... атрофуються ступні... заокруглюється підощва... і після того, як мені довелося розвинути з клітини, я знову повертаюся в той стан... зникають гострі кути... зникають кути... зникають кутні... гравітація просто розмазує чи намазує мене

на поверхню будня... бутербродня... просто мокре місце, яке висохне
геть...

4

...можливо, ти думаєш, що краще б я тобі не траплявся ніколи... що ж, трапилось як трапилось... я теж не народжувався з таким планом... але тепер у тебе є всі чотири сторони свободи... у тебе є всі 360 градусів можливостей... тепер у тебе є всі імена світу... ну, мабуть, окрім мого... бо моє тепер викарбоване назавжди в пам'яті... моє – символ того, що тобі не вдалося втримати... моє – символ поразки... символ помилки... тому у тебе є всі імена світу мінус одне...

...дивно, як ми всі боремося за свободу, а виявляється не в свободі щастя... коли ти залежний, тобі не потрібна свобода, тобі потрібна щаслива залежність... тобі потрібна ця потреба... свобода стає непотребом... свобода стає тим, що тебе поневолює... і ти просишся назад, в полон, з якого не хочеться вириватися... полон, за продовження якого ти б і сам платив... любов до викрадача... любов до поневолювача... любов до ґрат... любов до прив'язі... любов до ланцюга... ха! Звучить, як якийсь фетишизм)... от дурко...

...але був час, коли цей біль приносив мені задоволення... коли цей біль було важко не любити, бо він був найкращим з того, що доводилося відчувати в житті... він був найприємнішим в цій

смертності... він пробирав до відмерлих закутків попередніх життів...

...він щоденно паразитично годував мене... він з'їдав мою шкіру і відригував, годуючи мене, як пекельновогняний птах... він гладив оголені нерви, паралізуючи мене в бажанні померти від сили того блаженства...

...але біль - наркотик... рано чи пізно його стає замало... і тоді вигадуєш нові форми самонівечення... самопокарання... купуєш нових монстрів на ринку свідомості... дозволяєш їм битися за право рвати себе на шматки... і коли його стає забагато, все, що бачиш, - лише як примножити його стократно...

...цей біль давно став дорожчим за ніщо... став ріднішим за оніміння... але біль не вічний... у вічності болю нема... тому я хочу втекти у вічність...

3

...тут мала бути вічність... мала бути цілісність... а натомість
огризок... недоїдок вічності... 50% від усього...

...половина, яка не підходить нікому... не підходить на даний
момент... відірвок невідомо чого... тимчасовість, яка б могла
створити вічність... вічність, яку спростували... бракована частина
пазлу... незавершення... незвернення... чи обірвана дорога... пташка,
яка відмовилася летіти ключем... пташка, яка відмовилася летіти...
обійми, які не можуть зімкнутися...

...я розрубую нас... я не можу помирати, будучи частиною тебе...
я сіамський близнюк, відгризаючий себе від тебе... я відгризаючий
і спльовуючий... я не можу бути тобою, доки ти з іншими... я не хочу
інших для нас... ти хочеш більшого... більшого за вічність... то йди!...
приростає, до кого хочеш... кого хочеш... приростає... клейся... ліпися...
присмоктуйся... я такої вічності не хочу... моя вічність тут не
починається... моя невічність тепер скінчилась... шкода, що немає
нікого, хто б замкнув ці розірвані кола... хто б полагодив...

...ти зробив аборт, коли ця любов ще тільки з'явилася... ти
зробив аборт у своєму серці... я носив... ти зробив аборт мене в
своєму житті... я носив...

...більше не можу...

...воно не розсмоктується... воно не зникає... ти не зникаєш...

...аби я міг... аби в мені вистачило байдужості, щоб вбити це в зародку... аби в моїй охолонулій крові не було того Гольфстріму, який робить мій клімат хаотичним...

...то може, б і я тільки ніжився на сонечку... але воно мене запікає... може, б я купався в дощах і танцював в калюжах зі своєю меланхолією... але я захлинаюся... це похорон, на якому мій дух хоронять духи вбитих до тебе мене... катаклізм... катакриза...

...воно не зникає... ти не зникаєш... може, я можу...

...щось вкинуло мене в життя, а тепер щось викидає... любов в мені вбиває мене, щоб я не вбив її...

...самовикидаюся...

...самоабортуюся...

...зворотній відлік самознищення... моє страждання завершується...

...та найсумніше в цьому всьому те, що ти цього так ніколи і не дізнаєшся... ця жертва буде марною... ця жертва завжди марна... навіть тоді коли я здобуду знання, мені воно не знадобиться...

тобі воно і не було потрібне... всі ці думки були приречені загинути викриками в герметичній черепній кімнаті... ці горлянки навіки розірвуться в тиші вакууму мозку... кров откровень з них бризкатиме на стіни, стікатиме на підлогу, але ніколи не затьмарить, не забагровіє вигляду з твого вікна...

...все це марно, бо нічого не змінить...

...я жертвую своїм завтра, бо сьогодні я занадто сліпий, щоб бачити далі власної голови, яка перетворилася на божевільню, що палає у вогні безвихідності... на божевільню, в якій закінчується повітря, і тому всі панікуючі бояться не мати можливості догоріти...

...все це марно, бо ти цього ніколи не дізнаєшся... ти ніколи цього не співвідчуєш... ти ніколи не пожалкуєш... ти ніколи не допоможеш... ти ніколи... ти ніколи... ти ніколи... шкода, що такою ціною мені довелося зрозуміти те, що я знав від самого початку...

...ти - ніколи...

...а мала б бути вічність... якась мала вічність... кажуть, Бог любить трійцю... тепер нехай любить двійцю... мої обійми тепер

розірвано... вони не змикаються, тому вони готуються обхопити всю
землю... тепер це розмах крил... тепер я нарешті лечу...

...а ти перетворюєшся на радіопоміхи...

...ти перетворюєшся на відображення в повіках під час сну...

2

...а взагалі, я просто, мабуть, не вмію програвати... або я просто втомився програвати... тому за життя мені двійка... за життя двійка, бо я так і не зміг ним насолодитися на повну... я не зміг оцінити життя по достоїнству... можливо, воно мені відплатило тим самим...

...я не зміг втілити дитячі мрії... я не зміг втілити в життя себе... я не зміг зробити отого малого себе щасливим... можливо, все оце моє ниття і скиглення роками - просто спроба перекинути провину на тебе... ти наблизився як ніхто до втілення цієї мрії... ти наблизився, але не втілив... ти наблизився, але навіть не збирався її втілювати... ти не мав втілювати нічого... а мені хотілося, щоб тобі це вдалося... бо до тебе я навіть не знав про можливість цього... мабуть, так було простіше... те, чого ти ніколи не мав, не виглядає як втрата, бо просто не знаєш, що втрачаєш... просто не знаєш, що взагалі щось втрачаєш... наче і так теж жити можна... можна існувати...

...якось же ми дотягли до цього часу...

...але в момент розуміння... в момент відчуття смаку, прозріваєш і розумієш, що і не жив... аби ж я тільки знав... аби ж я

тільки міг уявити... аби ж я тільки міг відчути це тоді... аби хоч хтось в минулому зміг мене відчути... може б, я прожив і життя по-іншому... то може б, ми і не зустрілися... а може б, зустрілися, та все було б по-іншому... може б, того всього між нами не було б, бо не було б потреби...

...може... може... може...

...але все відбувається, бо на то є причина... ти став переворотом мого світу з голови на ноги... без тебе я не знав себе... ти показав, що все, що я маю, - пустота... ти показав, що єдине, чого в мене вдосталь, - порожнеча... ти довів, що у мене є все, окрім життя... тому так мало статися... ти мав статися... краще це зрозуміти за життя... краще це зрозуміти тоді, коли ти думаєш, що можеш щось змінити... мені здалося, що ти зможеш заповнити всю ту порожнечу... мені хотілося, щоб в тій порожнечі оселився ти... мені хотілося, щоб тим всім для мене став ти... мене влаштовувало все, аби поряд з тобою... мене влаштовувало нічого, аби поряд з тобою... без тебе воно стало нестерпним... бо якоюсь мірою ти теж тікаєш від цього... ніхто не шукає чужих проблем впридачу до своїх власних... кожен з нас хоче щось отримувати...

...у мене не було нічого, крім себе... виявилось, що тобі нічого з цього не потрібне... як виявилось, мені теж...

...єдине, за чим я шкодую, - що наші очі так і не поговорили... що мої очі не сказали, а твої не почули... що мої не заплакали, а твої не додивилися... що ми не пережили це... що час тебе забрав... що ти одразу відмовився від мене... що ти так легко прожив повз мене... що ти навіть не озирнувся... що ти скинув мене як тягар... як тягар, скинути який в тебе нарешті з'явилася причина... який сам тобі цю причину і дав... може, я тебе не вартий... може, ти не вартий цього... може, все це було не вартим нічого... може, тепер лишиться лише може... бо може, вже немає значення... ти зробив свій вибір... я зробив свій... шкода лише, що ми обоє любили тебе більше за мене... хоч в цьому ми зійшлися згоди... пробач... побач, що я люблю...

1

...пробач мене, що я так і не зміг... що може, я і міг, але не схотів... ми разом зайшли в кут... ми дійшли до прірви... ми вдалися до крайнощів, щоб не йти до краю... можливо, завтра могло бути іншим... ніколи не знаєш... завтра буде іншим, але в нас є лише сьогодні... ні! в нас навіть нема вже сьогодні... в нас вже нема нічого... в нас є лише біль, який за секунду примножиться тисячократно і темрява... і просто нічого ніколи... кінець всього... нічого... нічого... ні...

0

...чи бачиш ти при падінні кінець... все ближче... ближче... чи бачиш ти світло в кінці... як потяг, що от-от вигляне на світ божий... божий)))... чи падаєш ти в кінець і випадаєш з початку... чи просто?..

...і от твої щоки торкнулися землі... наче ти біжиш назустріч рідній матері-батьку... в обійми любові, яку ти шукаєш все життя... хто б всиновив-вдочерив твою дорослість... і от ти їх знаходиш і просто розмазуєшся в них... ти відчуваєш, як все твоє ество належить тому розгону... і ти відчуваєш, як кожен атом ударяється об ту жорстку реальність... ти не відчуваєш вини, бо біль хаосу занадто великий, щоб відчути щось іще... бо біль розірваних на шматки мрій і вибухи завтра розлітаються з твоєю головою... як думки-фантазії-мрії тікають з неї шурами з поламаними хребтами, як з тонучого корабля... тікають назустріч своїй смерті.....

!

.....
і крапка. крапка над «і». крапка в кінці. крапка. просто кінець. Всесвіт, що знову звучується в цятку. Всесвіт, що концентрується назад в атом. і просто нічого. просто все. ні до. ні після. ні зараз. ні тепер. ні завтра. ні вони. ні я. нічого. ніщо заради нічого. крапка, за якою далі лише палітурка. КРАПКА НАД НІ... НА ДНІ...

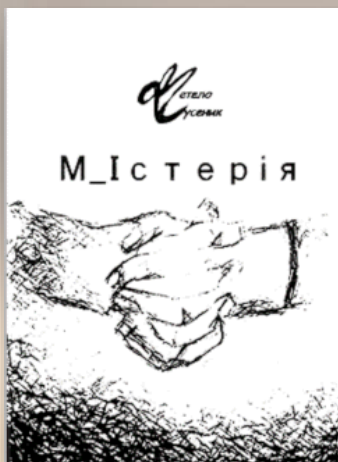
...мене завжди тягне до пізнання тої мудрості... пізнання того незнаного... чи може, воно знане, тому мене і тягне... тягне... тягне... гравітація... казала Фібі: «Я б назвала це не силою тяжіння, а швидше силою відштовхування»... може, й так... швидше за все, так... так швидше... коли тебе відштовхують... коли тебе відштовхує любов, тебе притягує земля... коли тебе виштовхує світло, - тебе притягує темрява...

...аліса, що стрибнула в кролячу нору... кенгуру, що стрибнув у власну сумку... самопоглинання... самознеродження... точка невідворотності. кінцева точка. точка кінця світу. як кінець світла. як кінець. Я. кінець.

.....

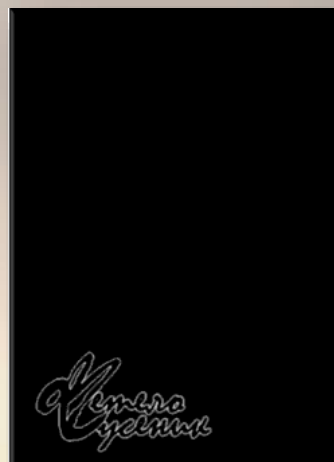
0:23

25.07.19

*... Ми знайомі з тобою завжди: відколи
зі мною твої тексти, відколи
три крапки - надія, що це не кінець розмови,
метафори і гіперболи – густина генію в твоєму
імені виправдана, оправдана, правда...
наче з пра-пра...*

Ольга Павелець

*Це не література. Це архілітература –
наступний шар піддається розкопкам лише
після бережливо знятого першого.
Її треба читати не вздовж, а вглиб.
Чорна книга - суцільний організм.
Суцільний афоризм. Суцільний транслогізм.*

Марія Левковська Рахмун

... так ефектно і сильно за допомогою слова описаний погляд, точка зборки окремого генія свого всесвіту... Треба перекласти різними мовами і заспамити інтернет!...

Рубцов

присвячується всім котам...

25.07.19

2:27

22.07.19

21:14

дізнається... вона стрибнула... а я ще... ще... ще... і ще...

...а що освітить те світло, я не знаю... вона вже і не темніше, бо тільки так світло може бути помітним... здаватиметься, що темніше вже не може бути, тоді стане ще догорить... і буде темно... і буде дуже темно... і потім, коли ненавиджу це життя... я ненавиджу його... я ненавиджу себе... але і це

...я маю відпустити мертве в собі... я маю врятувати живе... я рятуватимуся... я маю викричати-виридати-виродити цей біль з себе...

...я не лізтиму більше... я не лізтиму біль ше... я не страху...
післялюбові... страху післясмерті... страху завтра... страху без післягоризонтя... страху незвіданого... страху післяболю... страху красу експозицій... красу страху... страху загоризонтя... страху
...я навчився бачити красу ракурсу... красу загального пейзажу... любити вогонь... я просто помилуюся...

смерті... я навчився бачити красу фенікса у вогні... я навчився
...я навчився бачити красу кінця... я навчився бачити красу
...Мам, не переживай я просто посиджу і подивлюсь...

догораю я... догорає наш з тобою світ...
паперові двоє, так зараз догорає горизонт... догорає день, в якому
ті паперові слова, ті паперові посмішки, ті паперові дні, ті
...і як тоді, догорали ті паперові очі, ті паперові обійми,
очищення... ну, таке собі очищення)

доброчинність... таке собі відречення від релігії... таке собі
можливостей, а потім я ними годував бездомне полум'я... така собі
раніше висіли на стінах і створювали ілюзію тебе... ілюзію
...горизонт... гори-горизонт... дотліває... дотліває, як фото, що

Buxiq

...мені треба скинути себе...

мокре все тіло...

...мені треба скинути цю будівлю, як светра, від якого вже

...назовні себе...

...мені треба назовні...

...мені треба кудись, де я зможу бачити Далі...

...мені треба кудись, де я можу бачити далі...

...мені треба кудись, де я можу бачити...

...мені треба наниз...

...мені треба нагору...

...яка розриває мене зсередини, не пом'явши навіть одягу..
розуміння "теж"...

...яка розриває мене зсередини, не пошкодивши сраного
відповідальності...

...яка розриває мене зсередини, не пошкодивши

...яка розриває мене зсередини, не пошкодивши почуття гумору...

...яка розриває мене зсередини, не пошкодивши посмішки...
пошкодивши шкіри...
яка панічно атакує мій мозок... яка розриває мене зсередини, не
...в такий момент я знову задихаюся від реальності, яка рве...
...мабуть, колись заслужив...
...це покарання за мрію...
...все це дарма...
...все це захмарно...
...все це хмарно...
...все це марно...

тому серцю..

...тільки ці почуття, які, мабуть, ніколи не будуть зрозумілі
...тільки ці думки, які, мабуть, ніколи не дійдуть голови...
адресата...
...тільки ці рядки, які, мабуть, ніколи і не дійдуть
...не отримав нічого...
...все, за що я боровся, - я заплатив...
...нічого того немає...

немає...

вуха не чують... коли світ не сприймає... коли світ не приймає... але
стрибнути... руку, яка б провела мене, коли очі не бачать, коли

стисла мою руку міцніше... руку, яка б не ловила, а не дала
не відпустила, а й підсадила в битві зі стелею... руку, яка б
...тепла в грудній клітці... тепла поряд... руку, яка б не лише
всього лиш цього...

побачили, тебе і так видно бо ти не світиш, ти - світишся..
Всесвіт... чорні діри, в яких вже немає потреби світити, щоб тебе
очі, заради яких можна вже і не бути зіркою... очі, в яких ти вже
своїх чеснот... я хотів вухо, яке сприйме... яке прийме... я хотів
усім навколо... я хотів вухо для своїх частот... я хотів вухо для
...я хотів не kota, який втік... я хотів не друга, який друг
...просто хотів покласти голову на плече в автобусі..
...просто хотів тримати за руку..
...я просто хотів любити...

білого не бачив, поки він не згорів..

...нестрашний Бог створив мене не для того, щоб я світу
...і я шукаю вихід, бо в цьому під'їзді мені не місце..
вище...

...я б'юся об стелю, бо мені весь Всесвіт каже: вище... вище..
нижчі за мене...

...я б'юся об стелю, бо я міг бути вищим, але стелі будували
...і от я вже б'юся об стелю...

10

вище... вище... вище...

своїй парадновисхідній самотності кольору непомітності поведе
необхідності все дороговказує - вище... вище... вище... і самотність в
необхідності ніхто не підняв слухавку... можливо, в момент

...можливо, то захисний механізм уяви, бо в момент
за поручні в пошуках причини затриматися...

необхідності котів не буде... можливо, то просто рука хапатиметься
можливо, навіть і не існує kota... можливо, в момент котячої

...можливо, то чийсь кіт... можливо, то чиїсь 9 життів...
хто не здатен на менше... хто бере все й одразу й без вороття...
чим так довго ганявся... те, потреба в чому відлякувала всіх тих,
щось знайоме полярне... і може, взявши того kota, я відчую те, за
переливалися сережки... і може, в тих нелюдських очах я знайду
зустрічалися поверхом нижче, коли я ходив до бабці, в якій

...можливо, для kota то дев'яте життя, але, можливо, ми
несказані «вибач, пробач, винен, мені шкода, як ти?»...

використовували це як нагоду розіп'яти мене... провину за всі
насміхалися... всіх тих, перед ким я розкривав обійми, а вони

...загладить провину всіх тих, до кого я відкривався, а вони
того, що хтось просто не загасив сірника в мій бік...

лишилися в моїй шкірі... за опіки від сорому, що залишилися від
попросив пробачення за кострища на моєму тілі... за пазурі, що
когось, хто так ніколи і не втішить... провини тих, хто так і не
загладити провину когось, хто так і не прочитає ці рядки...
чужу провину... загладити шерстю, приколихати буркотінням...
кота... і дати йому не загоїти рану, а, може, просто загладити
в надії хоч на якусь іскру, тоді треба просто йти і знайти собі
...мабуть, коли за життя трешся вже голим черепом об асфальт
трагедія на рівному місці... але кіт за свої 9 життів знає більше...
сміхом... може, не годиться сміятися вголос, раз тут така драма і
хвилинами... і час сипатиметься мурчанням... і час сипатиметься
і час вже не сипатиметься для мене тоннами... і час сипатиметься
наче в глобальному потеплінні, підсохну під очима... і я присяду...
присутності... і я, наче при глобальному потеплінні, відтану... і я,
тертиметься об мої ноги і спробує мене переконати в моїй
кляцаннями, може з'явиться якийсь заблудлий кіт, який просто
часу, що сиплеться на мене з неба стрілками, піском, числами,
...життя закінчуються... час добігає... і добре, що в цьому душі
більше часу?..
...я не знаю, чи вгору - це вперед, чи це на місці, просто
...я все рухаюся вгору...

...чи е шлях вперед?...

побачити себе збоку, лише поколовши власні руки об інший кактус...
...але то все загубиться в бюрократії буденності... і ти зможеш
кактусів...
загояться, і руки навчаться жити з ними... і пересадять ще тисячі
...ті руки себе відживуть... ті рубці і проколи давно
пересаджували його в ґрунт, навряд то будуть ще ті самі руки...
сторіччя... але коли він цвістиме і згадає поколоті руки, які
...розуміння виростає з минулого... як кактус, що цвіте раз на
...я можу, але це нічого не змінює...
...але вони не можуть...
...ти б хотів, щоб вони могли...
...вони хотіли б, але вони не вміють...
...хто...
...хто?...
...хто?...
...хто ще розітне себе для того, щоб ти навчився зцілювати...
махаючи?..
...хто ще розмалює навколо все небом, щоб ти літав не
любові?..
...хто ще може тебе змусити ненавидіти так, що ти плачеш від
...хто ще може тебе вибішувати до пристрасті в очах?..

трусить?...

...хто ще викликатиме в тебе емоції, від яких тебе аж хто ж ще так зробить тобі?...

бісишся з того, як я переманю твої слова до свого війська, але ...я маю їх зрозуміти ТЕЖ))... і я ТЕЖ розумію... я знаю, ти насправді кожен з них старається...

звинувачувати в тому, що вони його не зрушують з місця... бо втримати свого воза... і навіть якщо під тим возом я, я не можу їх

...вони шуки, вони лебеді, вони раки, які просто намагаються моїх слів... їхні вуха не для моїх частот... їхні вуха для інших... тебе не чує, не тому, що не слухає, а тому, що їхні вуха не для не кричав... вирватися з вакууму, де просто борсаєшся, і ніхто ім'я... свій дитячий сміх... свій голос, якого я не чую, хоч як би звідки я прийшов... вдихнути те, з чого я почався... вдихнути своє обличчя, затертого очима до мозолів у погляді, а вдихнути те, власну заперілість і затхлість засмальцьованих думок і твого цьому совдепівському бетонному житті, просто щоб вдихнути не попереду, бо тебе не було позаду... я просто шукаю якусь тріщину в не хочу тебе попереду, бо тебе не було поряд... я не прагну тебе ...я не шукаю тобі заміни, я не намагаюся тебе повернути, я ...а чи є дорога вперед?...

...немає дороги назад...
...немає бажання повертатися кудись...
...немає бажання повертати щось...
...немає можливості повернути час...
...немає дороги назад...

ніччю...

...просто гвіздком наколю на себе день за днем, ніч за
...колами і на місці...
...навколо колами...

не пам'ятаю...

...навколо пустого місця, заготовленого тобі тим, кого я вже
...навколо відведеного місця, збереженого тобі...
...навколо пустого місця, відведеного тобі...
...навколо пустого місця...

тебе...

...просто, як місяць, у своєму холодному проклятті навколо
...ні назад... ні вперед... просто колами...
...я помираю і ходжу колами...
...я теж ходжу по колу...

почуватися так, як почуваяться зараз!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
того, що зараз їх вбиває... що зараз їх мучить... вони не хочуть

чи сильні, чи зелені, а тому, що вони не хочуть продовження смерті, не тому, що вони бажають смерті, не тому, що вони слабкі
...люди обривають свою буденність не тому, що вони шукають
буде!!!!

...як би гарно не було далі, але так, як було, вже не
...як раніше, вже ніколи не буде...
...але вороття назад немає...

безкінечність, незвична, непотрібна...

...коли когось одного немає в буденності - то вже інша
одну складову - то закінчення ери...

...коли її розірвати, змінити повсякденність, прибрати хоча б
...безкінечність - всього лише зацикльована буденність...
...одне коло просто перетікає в інше...
...просто існування різних варіантів реальності...

помилкових...

...безкінечне чистилище варіантів, де немає правильних чи
...життя на полі думок...

...думки...

...життя на території теорій...

...теорії...

...безкінечне чистилище варіантів...

8

лише натикаються на безкінечність варіантів...
чистилищем в роздумах про те, що б вони могли зробити інакше, і
тисячі «а може?»... на тисячі тисяч... на тисячі душ, які бідкаються
...ще один ніж, який ділить цю гідру на тисячі «а якщо?»... на
неминучості... на порозі невідворотного...
для продовження страждань віри-надії-любові в передчутті
...все це лише годує порожнечу, все це лише ще одна ін'екція
відсутній...
загладити чи полегшити, чи показати свою присутність... я
намагається відкупитися... можливо, так хтось намагається щось
поворотом-прольотом, тепер щастя на мені... можливо, так хтось
саме вішає мені талісмани на щастя... мабуть, все-таки щастя не за
...мабуть, тепер мені потрібні амулети від амулетів, і життя
бути... і от знову 7...
прийшло з тобою... воно все було сильнішим за все, що могло б
щастя чи амулети на везіння, чи молитви від страху... воно все
...зустрівши тебе, мені вже не потрібні були талісмани на
...давно я не зустрічав 7...
отже, я прямую, чи верхую, чи задкую у правильному напрямку...

...сім - моє число... вірив, що якщо зустрічаю на шляху 7 -
яка половина серця дісталася...

...як два магніти, до яких нас тягне, залежно від того, кому
...два полюси...

...розірване навпіл кохання і є дві крайнощі Всесвіту?...

...може, світ - розірване навпіл серце?...

...може, просто два бога розбіглися?...

...може, диявол зрадив Господа з якимось плазуном?...

...може, пекло і рай створилися, бо Господь кинув диявола?...

...може, хтось має робити і цю роботу?...

...чи, може, пекло має бути завжди?...

...чи, може, це і створило пекло?...

заради семи видів хмар...

...ти кидаєш мене семи видам вогню заради сьомого неба щастя...

...може, воно в нас так і за життя... за життя... замість життя...
колі пекла?...

...якщо хтось там один на сьомому небі, а інший на сьомому
мені?... якщо не повернуся я, кого виправлятимеш ти?...

...цікаво, якщо ти не повернешся, чим лишиться обпикатися

...цікаво, який тоді рай... просто ніщо?... просто коли не пече?...

7

піджарює... тим більше жарить... тим нестерпніше...
пече... тим більше запікає... тим більше обвуглює... тим більше
більше прорізаються очі-вуха для сліпоти-глухоти, тим більше
чим більше вчишся, тим більше розумієш своє нерозуміння... тим
а що ні, мабуть, чим правильніше чиниш, тим нестерпніше стає...
народжуватися знову і знов... така карма... і хто зна, що правильно,
повиправляємо свої помилки (які ті помилки?), то ми будемо

...існує теорія, що життя насправді - пекло, і якщо ми не
реакції...

я стаю всього лише провідником... всього лише ланкою в ланцюговій
нічого, крім того, як крізь мене проходить струм... крім того, як
відчуваю що я - частина чогось більшого... тоді я не маю відчувати
відчуваю значимість... тоді я відчуваю, що я більше ніж я... тоді я
зробив мені УЗД душі... світ списав мою кардіограму... тоді я
розуміти мову чорних дірок... світ навчився читати мої думки... світ
відображає моє нутро... тоді я відчуваю, наче світ навчився
розставляється по своїх місцях... я приходжу до тями, коли світ
відроджуюся, коли природа бере своє... я відроджуюся, коли все

...я навчився любити блискавки... я навчився любити грім... я
на один варіант... або просто можна дивитися на серезки...

ніздрі... і може, тоді буде не так страшно, бо свободи буде більше якоїсь своєї життєвої драми... і титри лоскочуть останнім повітрям нажите самопроголошеними хазяїнами... а чує оркестр у фіналі провести останні хвилини буття, тягнуци з собою на той світ хляскання чортових хвостів по спинах ішаків, які змушені милується не хаосом з криків тих, хто молився... під ритм хтось сидить і дивиться, як догорає сонце, як догорає небо... і побачить, що коли всі втрачають розум, в кутку спиною до всіх то буде з тобою отаке, як на картинці... і тоді дитя, може, словотворять)... молитися на ніч... молитися, бо якщо не молитися, бабуся вчитиме молитися на ніч (ха! слова самі себе пейзажу... нехай так і намалюють мене для якоїсь дитини, яку споглядатиме красу трагедії... красу ракурсу... красу загального далі... я буду з тих, хто не шкребтиметься... я буду з тих, хто стосунки... та картинка нагадує Далі... та картинка нагадує наші страхорозводи... ті ще трахобоги... але та картинка нагадує наші час, як світ закінчується... як наступає пекло... то ті ще побачив брошурку ієгових, де люди шкребуться на небеса в той ...хоча я боявся кінця світу в дитинстві, після того як тепер важко перевершити саме себе...

...життя, видать, мало мене лякало, або вже залякало так, що

6

цього разу мені не страшно помилитися...
недомрій... може, він рятує мене від тебе, а тебе від мене... але багатьох моїх мрій... він рятував мене від багатьох перемрій і без тебе... і хоч я маю довіряти йому, бо він рятував мене від наодинці з собою, бо довіряє мені більше ніж я сам... я боюся себе його не боюся... я боюся себе... я боюся, що він лишить мене хоча, може, моє розуміння не варте і літери з тої книги... але я створив... може, мій Бог - це трохи більше за три літери з книги...

...я Бога не боюся... навіщо мені боятися того, хто мене перемога - страх...

моєї перемоги... для кого моя перемога - поразка... для кого моя хто виграє тільки за рахунок того, що я не граю... хто боїться

...відмовляюся грати з тими, хто не вартий навіть поразки... тільки тоді, коли виграю я...

...відмовляюся грати в ігри, де перемога - то не головне, заради мене...

...відмовляюся вставати заради сонця, яке начебто встає із власного пупа... звестися на ноги... відмовляючись висунути свою страусячу голову пролежав роки, відмовляючись підійматися з ліжка... відмовляючись то мабуть, він сам і пише це... надиктовує, після того, як я то страх перед страхом... Бог - страх серед страхів... якщо він є, для дорослих, яким батьки вже не Боги... Бог - то для сиріт... Бог і є реакція на світ... Бог для того, щоб його боятися... Бог- то - пишатися вами... страх то і є Бог... страх - то і є світ... страх - то наскільки ви пишаєтеся собою... неважливо, скільки причин у світу нема... тверезу думку, що це все - гра на поразку... неважливо, що у нас навіть не має жодного шансу отримати те, чого в нас

...доки живемо страхом, що заперечує будь-яку тверезу думку, судилося...

...доки живемо страхом втратити те, що нам навіть не права...

...доки ми живемо страхом втратити те, на що у нас немає

...доки у нас є страх втратити те, чого в нас ніколи не буде...

...доки у нас є страх втратити те, чого у нас не було...

чого в нас нема...

...ми живемо на цьому лезі, доки у нас є страх втратити те,

молоко... ми упиваємося болем...

перетнути той кордон... тоді ми п'ємо власну кров, як материнське живе лише на кордоні зі страхом... ми любимо, доки ми боїмося загального пейзажу... красу експозицій... красу страху... адже все трагедій... в цій черзі я навчився бачити красу ракурсу... красу
...в цій сальвадородалійській черзі я тепер вмю бачити красу
...я "навчився жити в спину"..
...я "твоєму мовчанню навчився писати тексти "..
...я "навчився відповідям без запитань"..
...але я "навчився читати твою тишу"...

Бажанням дива...

мною... розвернуті вірою чи недовірою до людства... розвернуті знають, що їм треба... а ці двоє розвернуті життям... розвернуті п'ятірні рівні... вони дивляться своїми нігтеобличчями прямо... вони до тебе в той час, як ти у вічному роз-зверненні до інших... решта розвернутий більше до безіменного... так, як і в житті: я тягнуся середнього... наче тягнеться до нього... а той в свою чергу шкода, бо вони все ж люди... мій вказівний палець загнутий до багато я їх схрещував... шкода, що люди не зірки... а тих, що зірки, щойно дійшло, чого вони в мене такі покручені і нерівні... занадто
...до речі, коли ви востанне дивилися на свої пальці?.. мені

57

кінця ні краю... треба схрестити пальці...
переливатися одне на одного... переливні... ти - я... я - ти... і ні
...переливатися одне до одного... переливатися одне в одного...
сережки на бабусиних вухах...
мої переливи, і ми вдвох будемо переливатися одне до одного, як
переливи... ту рідну душу, що своїми переливами відгукнеться на
зірку... ту постійність... ту відданість... ту надійність... ті
милуватися її переливами... мабуть, я б хотів знайти в тобі ту
мене... завжди мені нагадує про час, коли я міг годинами стояти і
весь світ - вона сходить щонаочі на своє місце і завжди там для
друга, бо незважаючи на тебе, на життя, на друзів, на гроші, на
недитинства я знову дивився на ту полярну зірку і бачив у ній
вибачайте уже за спойлер... а вчора я ішов і після стількох років
...кажуть, перед смертю життя проминає перед очима... почалося...
носила у вухах ті полярні зірки...
сережки бабусі, що переливалися різними кольорами... наче вона
переливи полярної зірки... я пам'ятаю, як вона нагадувала мені
...пам'ятаю, як в дитинстві я міг годинами дивитися на
зірки...
полярне ніщо в біполярному мені... біполярний я в пошуках полярної

бурульки... завмер... завмерз... полярна ніч серед полярного дня...
заніміло... я вже давно поза часом... час вже не тече... час тут -
рухатися з розривом нутрощів без анестезії, бо все давно

...я вже відморозив усе нутро... дякувати цим морозам, я можу
знав...

пошуках тебе... у пошуках когось колись, як мені здавалося, я
лінивим білим ведмедем... я ходжу тим снігом вже багато років у
снігу... я чую як твої думки стосовно мене плетуться заметами
реальності, бо крізь кожен промінь твоїх слів чутно скрегіт
лід... лід, від якого стигне кров... холоднокрівна байдужість
психопланети хаосу, на полюсах завжди морозно... на полюсах завжди

...але незважаючи на весь цей романтичний колір моєї
сонця - це коли ти прокидаєшся, а його захід - коли засинаєш...»
тобою встає і за тебе сідає... як співа мое альтер-его: «Схід
пізнавати... ти мене оточуєш... з усіх чотирьох сторін... сонце за
кого я так і не пізнаю... кого я вже не маю жодного бажання
кого я зустрічаю з тих, кого не знаю... ти всі ті, кого я не знаю...
героях фільмів... ти повз кожного, кого я зустрічаю... ти в кожному,
навколо... ти на устах дітей... ти на вивісках магазинів... ти в
...довкола і з у сіх чотирьох сторін... куди не плянь... ти
...довкола-доквола...

4

на святість я не претендую... годі з мене святих довкола...
...триедрійогонехайдиність... три-єдиність... єдиність третього...
...ТЕ Ж і отець... і син... і святий дух...

ТЕ Ж...

вище... три - то відповідальніше, ТЕ Ж розуміє, ТЕ Ж приймає
своім тілом... три - то завжди більше за перших двох... три - то,
іншого вибору... я вже зробив свій вибір... я маю піднятися над
це... я намагаюся зрозуміти... я не маю іншого вибору... я не роблю
...якби теж, то було б зовсім інше життя... поки що у мене ще

тебе... як зуміти зрозуміти, як зрозуміти тебе... теж)...)...
намагаюся зрозуміти тебе... намагаюся зрозуміти, як зрозуміти
ти все-таки вживаєш його дуже вільно... бо все, що я роблю, -
зрозуміти...» - найсмішніше в цьому всьому - слово «теж»... мабуть,
але я її приймаю... пам'ятаю твої слова: «Ти теж маєш мене
бо я звикаю до реальності... я її приймаю... може, я її не виношу,
...ненавиджу, коли люди роблять з себе жертву... я не жертва...
зайвий...

залізяка... то неперестиж... то не для хизування... тому третій завжди
відвертаються... бо бронза в світі золота і срібла - то сороміцька
кажуть, коли другого ще не дано... а коли ти став третім, від тебе
третість має значення ЗАВЖДИ... ЗАВЖДИ!!!!... ЗАВ.ЖДИ!... бо то
про якого кажуть «для мене це не має значення»... але твоя
другорядні... ми - треті... третій, що завжди зайвий... такий третій,
стежку... навіть заробивши золото для інших... ми навіть не
кращому випадку... навіть розірвавши стрічку... навіть протоптавши
завжди треті... навіть будучи першими, ми отримуємо бронзу... в
нерівня... не рівень... математична нерівність, де $1+1=3$... ми бонус...
математична невірність... математична нерівність... нерівність...
похибка... ми, може, і лебедина вірність, але в той же час -
...ми як помилка... вірніше... не хотів говорити так... ми -

3

повертає...

разом з всім цим... ми себе віддаємо, але нам нас ніхто не пристосуватися... адаптуватися... знайти вихід... але я загниваюся намагаюся вижити... вижити, бо така природа всього живого: недосерця... я живу в тому, що мені лишилося від недонас... я пара... я не пара... я опариш... бо я живу в рештках... я живу в рештках загальноприйнятих не маю стосунку... лебеді живуть парами... а ми не половини одного загальноприйнятого серця... а я до то буденні... лебеді - то білі... лебеді - то чорні... лебеді - то дві то гніздові... лебеді - то сімейні... лебеді - то реальні... лебеді - ...лебідь - то було для тебе... лебеді - то було твоє... лебеді - і потім заспівати... і тоді лебідь в мені скінчиться... піднятися ввись... згадати: як то літати... навчитися знову літати... тому я маю дійти до кінця... прожити тебе до останньої ноти... я маю ...але мені пощастило, бо лебеді - то фенікси від любові... перших... їх було двоє?... їх і було... але другі були другими також в інших

плазуна висота - інше життя... а сьогодні - смерть... хотілося, щоб висоти лебединого польоту... висоти лебединого падіння... для життям... а плазун - то плазун... плазун ніколи не оцінить висоти... хрускотом першого льоду... а лебединий танець був лише боротьбою з визирала з кущів... отак історія кришталевого лебедя скінчитися показав... показав, що чорний лебідь - всього лише тінь змії, що- світилося щастя... світилося недовго... як-то кажуть: час покаже... кришталевому було заломлення відображень... в кришталевому кришталевому був простір... в кришталевому була свобода... в густина... в чорному була глибина... в чорному була легкість... в лебідь радів... лебідь більше не був самотній... в чорному була світу качок - то велика подія в рамках життя одного лебедя...

...одного вечора кришталевий лебідь зустрів чорного... для що ти з льоду, то зайти можна далеко...

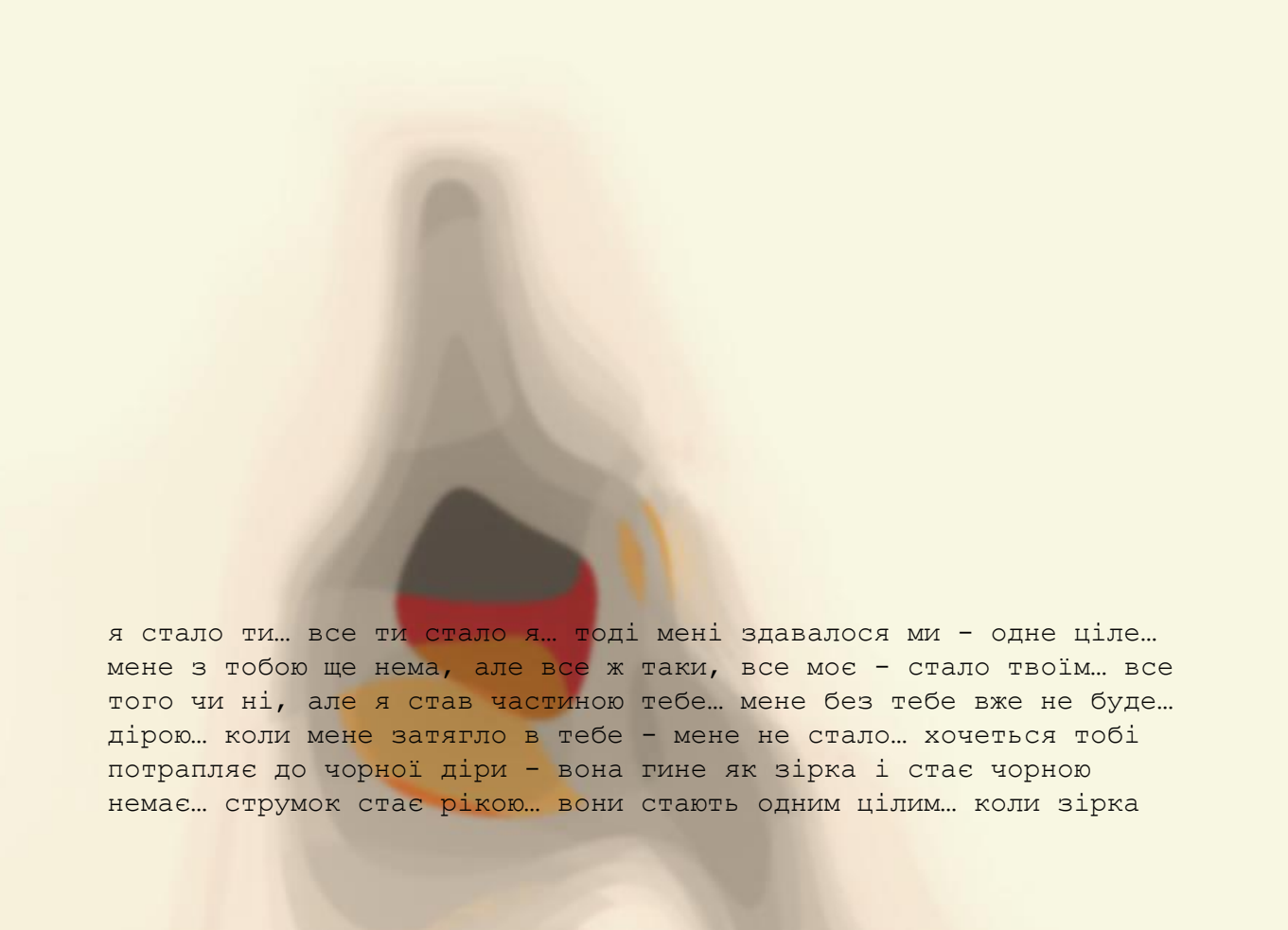
далеко не плавають - заважка спокуса дна... але якщо прикинутися, намагався... просто намагався імітувати плавання... адже кришталеві

...так-от кришталевий лебідь просто жив... просто був... просто нікому...

тобі того, що давала всім, а натомість дала те, що не давала випадок, коли кажуть, що природа на тобі зекономила, не давши веселки, що робило ту невиразність і прозорість особливую... той

світло в кришталевому лебеді відбивалося всіма кольорами
...колись жив кришталевий лебідь... просто жив... просто був...
качині історії... а ти лише на них зростав...
лебедями... качкам невідома лебедина вірність... качкам відомі
мають жити з качками... гуски з гусаками... а ти лебідь... маєш жити з
...немає гнучкішої шиї за твою у розумінні того, що качки
невірність...
але важко бути тим, якщо все, що ти бачити довкола, - леблядина
світі качок... вони не вірять у лебедину вірність - вони є нею...
хто зна, хто ти, якщо ментальність зозулина... лебеді самотні в
каченят, за міркою качок... але прекрасними, за міркою неба, але
ти... а тепер і я... лебеді самотні... вони виростають з гидких
...лебідь - то був для тебе... лебідь - то твоє... лебідь - то
ключ... я забув свою силу...
насправді... я забув своє ім'я... я забув свій вид... я забув свій
вірність в мені жила... вона жила тільки в мені... і я забув, хто я
вірніше... вірніше, може лебедем мені не стати, але лебедина
все життя я живу феніксом... але любов мене перетворила на лебедя...
...коли ціле йде - ми лишаємося з нічим... ми лишаємося нічим...
неціле...
...одне ціле... але то лише здавалося... насправді ми були одне і

2

я стало ти... все ти стало я... тоді мені здавалося ми - одне ціле... мене з тобою ще нема, але все ж таки, все моє - стало твоїм... все того чи ні, але я став частиною тебе... мене без тебе вже не буде... дірюю... коли мене затигло в тебе - мене не стало... хочеться тобі потрапляє до чорної діри - вона гине як зірка і стає чорною немає... струмок стає рікою... вони стають одним цілим... коли зірка

продовжує існувати в часовому відрізку до... але в далі його
...коли струмок впадає в ріку - струмка не стає... він
у що впада моя ріка...

змішатися з кимось... з тим, куди мене тягне все існування... з тим,
не підготували кімнату в іншій будівлі... то була моя доля...
привид... привиди - ті, хто вийшли з будівлі зарано... ті, кому ще
ні затримати їх, ні допомогти їм затримати мене... в цій будівлі я
коридорами ребер... кімнатами подій... зустрічаю інших, але не можу
поглинуло... розсипало мене на атоми, і я отаким роєм і рухаюся
очі... але ні... так кажуть ті, хто не бачив того сяйва... воно мене
таємничості... темрявою очевидності... кажуть, що сяють зірки... сяють
для моєї метеоритної вдачі... дві чорні діри, що сяяли темрявою
шансу... два чорні кратери на поверхні мого супутника... два кратери
два дула, направлені на мене... два дула, що не дали мені жодного
...мене тягло в чорну діру... вірніше, то бути дві чорні діри...
час покаже... показав...

напрямок руху був невідомий... невідомий до тебе... люди кажуть -
...до того, як увійти в під'їзд, мене несла течія часу...

фінал усього...

чекає на зірку... в будь-якому разі, чорна діра - найвідоміший нам
вірніше то все, що від них лишається... бува, що чорна діра вже

двома зірками відбуватися зіткнення, вони утворюють чорну діру..

...коли зірка помирає, вона утворює чорну діру.. коли між тому тепер сяйво для мене - не завжди знак життя..

для самого ж фенікса - то дзвінок в домофон нового під'їзду..

...сяйво фенікса - то для всіх найяскравіша подія в житті.. витягуємося у бікфордів шнур..

ми просто розтягуємося... розтягуємося до моменту, коли ми ростимо лише тому, що тягнемося до зірок.. мабуть, ми не ростем, пташенят виду фенікса.. нас годують зірки.. нас ростять зірки.. ми роззявлені роти вікон годували мене світлом.. такий раціон у

...до того, як увійти в сюди, мене несла течія часу і міжпід'їзного періоду..

видає їх сяйво.. вони сяють на всю ніч.. але то мій досвід зірка, бо кожен сяє найбільше за зачиненими дверима.. всіх зірок заглядати по вікнах.. бо раніше я вірив, що там, де світло, - там одне одного в них - ми бачимо свою мрію.. а я вже намагаюся не небесного океанарію для споглядання мрій.. мабуть, коли ми бачимо то лише вид у вікні.. а вікно - то не очі душі, то лише стінки вихід.. я тут не живу.. хоча ви могли б посперечатися зі мною, але чому саме цей?... хто зна.. немає різниці.. цього разу я шукаю

...для мене це не перший під'їзд.. відчуваю, що було їх вже..

щастя їм...

наважиТИсь... не тому що зважені - щасливі, а тому що зваживши -
сходаМИ в пошуках МИходу... маю зважиТИ... зважувати, щоб
життя тренує мене для сходів... тому цього життя я піду сходаМИ...
перескакуючи одразу кілька рівнів... а ноги все б тупцювали, бо
мріях, а я в замкненому просторі, який тягне мене вздовж хребта,
зміг мріяТИ... тоді я лише б мріяв про мрії... мрії лишилися б в
зустрічають такі, що хочуть мене підвезти... але тоді б я не
...мене життя тренує для сходів... транспорт - то не моє...
точністю до навпаки...

залежить від того, в кого під'їзд... в кого життя... а в кого з
...але решта підіймається... хто сходами, хто ліфтом, то вже
підкорення вершин...

темряви в цьому морозі, не підіймаються... у них немає амбіцій
свій під'їзд і просто гріються в цьому холоді чи ховаються від
...але майже всі прямують вгору... цікаво, що ті, хто втрачають
небажані гості...

що забувають про безпеку... іноді так люди і потрапляють до життя...
можливості увійти... інші, навпаки, розкриваються в під'їздах так,
виселяють... перед кимось зачиняють двері, навіть не даючи
шлунок, щоб набратися нових сил... когось виносять... когось
моменту, коли їх виносять... коли життя спорожнюється... спорожнює
прогресу... прогрес в регресі... хоча, більшість все-таки доживає до
в чому-чому, а у різноманітності виходів людство досягло
виходить з під'їзду... зараз багато можливостей покинути під'їзд...
почати спочатку... страчає сам... страчає сам себе... або просто
якщо то не кінець, то іноді дехто обирає варіант стратити... щоб
і знаходить себе на середині шляху... дехто доходить до кінця... і
наближаючись до поверхні... йдеш сходами вгору... хтось зупиняється

...наче комп'ютерна гра... проходиш рівні, все ближче і ближче
Адама до Єви... ходимо-тиняємося...

від спогаду до майбутнього спогаду... від ребра до ребра... від
коридор, яким ми ходимо від події до події... від гостя до гостя...
«який в тебе яскравий хребет»... бо все це прохідний етап...

...ніхто ніколи не каже «як мені подобається твій хребет» або коридорів... поверхи подій...

непримітне... такий собі хребет, від якого відходять ребра

...так от, під'їзди... вони мені дуже нагадують життя... сіре... й життя, де все з точністю... а є - де все навмання...

...так, є такі під'їзди, де все з точністю до навпаки... але є стінах, - літає і в повітрі, як дзиччання рою зелених мух... кишківника... на чужих обличчях... і зазвичай те, що ти бачиш на стінах... на барабанних перетинках... на внутрішніх стінках доводиться рухатися інтуїтивно... моїми дороговказами є написи на коридорний, що дороговказує... коридорний - то моя мрія... бо мені такі під'їзди, де все з точністю до навпаки... де на вході порятунком... книгою джунглів... джунглями для книги...) так-от, є врятувати квіти від цигарок, то потім вони стають тобі де на вікнах квіти... (у нас квітів немає... цікавий факт: якщо

...звичайно, є такі під'їзди, де все з точністю до навпаки... двері... впускає протяги... випускає дим... так само тимчасово... просто б'ють... так само холодно... так само кожен ломиться... вибиває світло... а як не крадуть лампочки, то б'ють... як не лампочки, то затишку... ніхто тут не затримується... так само темно... бо крадуть

...яка різниця між під'їздом і життям?... тут так само хочеться

Bxiq

польоту... заради довіри крилам... сподіваюся, я стану птахом...
за стрибок від далі... за крок від далі... і все заради неба... заради
...мабуть, і птахом хочу бути, щоб ближче до неба... моє ближче
безмежності...

усією її наповненістю... я просто нематеріальна умовність у
уявляю так вічність... ти - просто погляд в небо... у безкраїсть з
бути поглядом, спрямованим у небо... не очима, а саме поглядом...
цілому, зробленої небу... люблю небо... якби не птахом, то я б волів
побути птахом... після кожної пропозиції руки, і серця, і тіла в
циклічно, після кожної спроби польоту... після кожної спроби
можливо, у мене одне єдине життя, яке просто повторюється
...мабуть, любов до польотів у мене з минулого життя... чи
поки що я вмю лише падати... лише імітувати політ...

...сподіваюся, я таки навчуся літати в наступному житті... бо цілеспрямованість... то карма... о, я зробив би їх мільйонерами))... вони думають, що то - везіння... ні, то лише влучність... то гадити і сміятися від того, що вони думають, що то на гроші... бо посмішки, не знаючи, що то всього насправді такий розріз дзьоба... гадить на інших... гадити на них і нехай казяться від моєї

...хочу бути птахом... щоб літати... літати і гадити на тих, хто свого співу в історії...

як далекобійникам, треба під щось рухатися... співати, не лишаючи визнання... співати без очікувань і критики... співати, бо вітрам, співати безкоштовно і без наслідків... співати без нагород і ганятися за мною... співати вранці... співати вдень... співати вночі... битися об стіни... об перешкоди... ганятися за сонцем... давати дощу янголом... хочу бути птахом... підніматися ввись над всіма... не

...хочу бути птахом... не хочу бути енергією... не хочу бути

...один - то пів хреста... пів перехрестя...

. . .один в полі меч. . .

..один в полі щит..

.один в полі воїн.

один

ЧИС - ТИ - ЛИЩЕ

...чи недивно?)

...а вся магія в тому, що я не вмію нічого недивного...

...ото було б дивом дивним для мене...

...щось таке, що роблять всі в процесі скидання своїх шкір...

...щось звичайне...

...дивом було б зробити щось недивне...

...ДИВНО...

...люди кажуть, що я вмію робити дива...

...закрити від усіх... закритися від усього...

...сховати секрети... сховати мене...

...які організм намагається загоїти...

...ходити в дірках, через які проглядається нутро...

...доводиться зішкрябувати... видирати... вигризити... виривати...

...пори нестримно сповнені тобою...

доводить те, що нова вже нароста...
...ти наче шкіра, що виростає на мені... а скидання старої лише
...я- ...я- ...якась циклічність... якась неперестанна сезонність...
 зригує і стає наче ще порожнішою, ніж була...
...в момент, коли я думаю, що та порожнеча наситилася, - вона
 обростаю тобою знову...
...вони минають... і в момент, коли я думаю: все, зголився!!!! - я
 ...пори нестримно самовпевнені...
...я намагаюся позбутися тебе, але... час невплинно ігноруючий...
 ...занадто судилося...
 ...нам не судилося...
 ...кожне - дитя... кожне - нащадок... кожен - предок...
 прощатися...
...я самоскидаю тебе туди, як осінній клен... з кожним важко
...у небуття, де все почалося... з іншобуття, в яке все виросло...
 скидаю їх у прірву... у темряву...
...я вже роками скидаю сторінки... сторінки, прикрашені тобою...
 осінь...
...була зима... за нею весна... зараз жарить літо... але я - завжди

N.

...але у мене все добре...)))»
«...я б теж скоїла самогубство...

EmptySeat

що ж, те що маю..
гидота?
принаймні я відкритий..
...нутрощами назовні

...може... не доведеться падати...
...не обіцяю, що навчу тебе приземлитися, але...
...не обіцяю, що навчу тебе літати...

і 16 ЧЕРВНЯ теж казала

казала 15

казала 14

казала 13

казала 12

останньою сказала Erykah Badu

...аж доки воно не лишається відкритим...

...знов і знов...

...кажуть, любов розбиває серце...

Про Що Мовчать Живі
Переджиттєві Записки:

*Цикл діаріушних есеїв
(українською мовою)*

Метело Гусеник

«Вихід-Вхід»

Автор і оформлення - Є. Кладько

Редактор - Криворучко В.І.

Здано в набір 28.02.2020

Підписано до друк у 14.03.2020

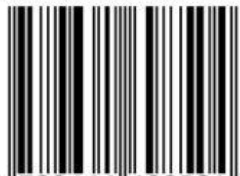
Формат 42x30 1/4 . Умов. друк. арк. 13,34

Папір офсетний. Друк цифровий.

Наклад 50 примірників.

ISBN 978-966-1698-50-4

9 789661 698504 >

*Летера
Сученик*